

במדינה

המילחמה

מחירי חרם

בקריה-שמונה

רוכבי העיירה הצפונית

תפוחיה מנצלים את

המילחמה וגובים מן

החיילים ככל העולה

על רוחם.

קריית-שמונה לא ידעה זמנים טובים כליכך מה זמן רב. המרכז הומה חיילי מילואים, שקיבלו שעות-חופשה מעטות. הם מנצי לים אותן להתקשר הביתה ולשבת על כוס בירה בבתי-קפה במרכז. השלטים במסעדות ובבתי-הקפה במרכז מכריזים באותיות של קידוש-לבנה: „הנחה של 10% ל-חיילי צה"ל במדים" אולם חיילי המילואים יודעים לספר על הפסד-עות-מחירים, שהפכו לדבר שבי-שיגרה. בעלי-העסקים הריחו את מכתה-הזהב שנפתח לפנייהם, והם כרדים מתוכו ללא מעצורים.

אנחנו נמצאים כאן כל יום, סיפרו אליאב צברי וזאב ברעד, שני חיילי-מילואים המוצבים ב-נבטיה. אכלנו חומס בפיתה. קיבלנו מנה דלה ומבליה. למח-רת הזמנו שני שיפודי-לכבות שר-טים, קצת צייטס וקצת סלט. שר-למנו 125 שקל. בתל-אביב, בה-תקוה, אנחנו מקבלים ארבעה שר-פודים מכל סוג שהוא ועוד תוס-פות — כל זה במחיר של 50 שקל!

כאן התערב בשיחה חייל מילור-אים, דינאל אמולג מנהריה: „50-שקל עבור שיפוד אחד בפיתה עם קצת סלט זה לא יקר? אני מכיר את המחירים." כשנשאל מדוע לא התרעם על כך, ענה שהוא מת-בייש. „חוזק מזה, למי יש ראש בזמן כזה להתווכח על מחיר? מה שמבקשים, אני משלם."

אלה שמסתובבים עם השתייה והגלידה, המשיך חייל בתלונות-תיו, „דורשים ומקבלים על אר-טיק לוקס 18—20 שקל."

„ממש עלבון." המשיך ראו-ר בן דהאן מבאר-שבע: „הם דור-שים ומקבלים 50 לירות תמורת בקבוק ריק של קולה. הם יודעים שאין לנו זמן, או אנחנו לוקחים את הבקבוק איתנו. יוצא שאנח-נו משלמים על בקבוק קולה 300 לירות — 250 לירות ועוד 50 ליר-רות על הבקבוק, שאנחנו זורקים אותו בדרך."

„שלא לדבר על כך שהאוכל הוא דרעק. הכל מלא זבובים וה-אוכל לא מבושל. הם אומרים לך: אין לנו זמן בשבילך, מה-רמה? ואיזה מחירים. ברור שהם מנצלים את המצב. זה ממש עלבון."

פעם ישבתי לראות חדשות ב-טלוויזיה, סיפר משה טראוב, הכריחו אותנו להזמין משהו לאכול. בירושלים מנת-בשר בצל-חת עולה 400 לירות. פה קציצות עולות 800 לירות. והם אומרים לך: אתה רוצה, תאכל. לא רוצה, יש אחרים. בבית-קפה אחד שר-למתי 100 לירות על כוס-קפה, ומהעבר השני של הכביש שילמ-תי 200 לירות. אז מה, אני את-חיל להתווכח עם כל אחד? אין לי כוח."

לקח לי שלושה-ארבעה ימים למצוא מיסעדה זולה וטובה. סי-מר אלי מרציאנו, רק פה, אצל דוד וידיאן, קיבלתי שירות חם והנחה לחיילים. מנה חמה ושתייה עולה 120 שקל. במקומות אחרים דורשים ממך יותר מ-200 שקל. זה פשוט כואב.

הם מנצלים את המצב, מה הם יעשו כשלא תהיה כאן מלחמה? הם מרוצים שיש כאן מתח ביט-חוני. זה מרגישה בשבילם."

חיילי צה"ל בקריית-שמונה מוכרים לבעלי המסעדות

ולמחרת בוקר התייצב בבית-המשפט לתעבורה. לפני השופט ברנר הוא טען שכלל לא ידע ש-נשפט. אולם במהלך הדיון התבר-ר דבר נוסף, חמור אף יותר. הס-תבר שביום שבו נעצר על-ידי השוטרת כשהוא פונה לרחוב ש-הכניסה אליו אסורה לא היה לו כלל רשיון. פרי נהג או ברשיון זמני, שתוקפו פג כחודש וחצי לפני-אין אותו תאריך.

למרות זאת, ביקש פרי מהשר-סס לבטל את הצו הקודם שלו, שלפיו נשלל רשיונו לתקופה של שנה, והבטיח לשלם את הקנס שהגיע אז לסכום של 1600 שקל. לאחר שהתובעת המישפטית לא גילתה התנגדות לבקשה, השופט נעתר.

צנוורה

Musae non silent

המשורר דוד אפרן

הציג את כבודה של

ישראל בכינוס משוררים

בינאומי.

העיתונות ההולנדית לא פסקה

נאשם פרי

השופט. נעתר

מלדוח על מעשי צה"ל בלבנון. אירוע אחד שהתרחש בימי המלח-מה, דווקא ברוטרדם, הוכיח כי גם ברעום התותחים המוותר לא תמיד שותקות. העלה ללא-ספק את קרנה של ישראל כשהציג את-תה באור שפוי.

המשורר דוד אפרן ייצג את ישראל בפסטיבל השירה הבינ-לאומי, בהשתתפות גדולי המשור-רים בעולם. ביוזמתו חתמו מר-בית המשתתפים על הצהרה נגד הצנוורה במקומות שונים בעולם. אפרן הסביר לבאיה-הכנס שיש כיום חשיבות בינלאומית להצהרה מסוג זה. מכיוון שיש גידול בצנ-זרה ממסלחית או אחרת, המסכ-נת לא רק את חופש-הביטוי אלא גם זכויות לגטימיות אחרות, כמו, למשל, חופש-התנועה.

500 משוררים. אפרן, המור-דע לצנוורה בארץ ולסגירה שפוג-עים השילטונות הישראליים באנ-שי רוח בשטחים הכבושים ואף ב-תוך גבולות הקו הירוק גאלץ לע-מול קשה כדי לשכנע את עמיתיו ונעזר לצורך כך במשורר האנגלי הקשיש, סטאפן ספנדר, המנהל כבר שנים תיעוד של מיקרי צנ-זורה.

בקרוב יופצו שאלונים ל-500 המשוררים החשובים בעולם, ש-בהם הם יתבקשו לציין מיקרים של צנוורה שפגעה בהם, או ב-אחרים, בארצם.

כאשר יתפרסם הדו"ח הבינלאו-מי על מצב הצנוורה במדינות רבות בעולם, העובדה שהיתה זו יוזמה של משורר ישראלי תוכיח שלא כל הישראליים מסכימים למעשי ממשלת הליכוד.

סמים

שוטר חברותי

אחרי קניית הסם עישן

השוטר המוסווה סמים

עם הסוחרים וביזה איתם.

מאז החלה המישטרה להשתמש בשוטרים מוסווים כדי לגלות סו-חרים-סמים, נשמעים סיפורים מוז-רים בבית-המשפט. השוטרים ה-נסתרים משתדלים לקנות את אמר-גם של המשתמשים ושל סוחריו הסמים, כדי לגלות כמה שיותר ולהשיג נגדם ראיות. לשם כך הם מתנהגים בעצמם כפי שנהוג ב-חברה זו. כאשר הם נחשפים לב-סוף ומעשיהם מתגלים בבית-המשפט, מעוררים הסניגורים שא-לות רבות לגבי מהימנותם.

„כיצד אפשר לסמוך על עדות של שוטר מוסווה, שאחרי העיס-קה מיהר לביתו של המתווך, ביי-קש ממנו חתיכת חשיש, עישן איתו בצוותא, ואחר-כך חזר לתת-נה ומילא דו"ח על האירוע?" שאל עורך-הדין יעקב קנטי, ש-הגן על דוד אליהו, עורך-הדין טען כי מרשו אינו סוחר סמים, אך מכיוון שנתנו לו כסף וביקשו ממנו להשיג עבורם מנת חשיש, עשה זאת באופן חד-פעמי.

שיפור מפורמ? „זהו דב-קות מוגזמת במטרה", ציין הסני-גור, הוסיף: „אחרי שסיים ה-שוטר את תפקידו, היה עליו להס-תלק מן המקום, ולא להתלוות ל-עבריינים ולעשן איתם חשיש. כי-צד נוכל לדעת אם עדותו שנית-נה מייד אחרי עישון סמים היא מהימנה?"

אך התובעת הד"ר דרורה סלפל, אשר ביקשה את מעצרו של אל-יהו עד תום ההליכים, אמרה ל-שופט, עמוס זמיר, כי „זהו נס-יון להטיל בוך בשוטר שהסתכן וירד למחתרת למשך שלושה חר-דשים כדי לאסוף מידע על עברי-ייני סמים."

ואומנם, בית-המשפט קיבל את ההסבר ועצר את אליהו עד תום ההליכים, על סמך עדותו של ה-שוטר שעישן איתו חשיש.